

Arrest

nr. 164 876 van 29 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdring (bijlage 13septies) van 21 maart 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN ELSLANDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 oktober 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 13 oktober 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt

verklaard. De beslissing wordt samen met een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster ter kennis gebracht op 18 mei 2013.

Op 26 juni 2013 dient verzoekster wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 7 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Samen met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod zijn de beslissingen aan verzoekster ter kennis gebracht op 11 december 2014.

Op 21 maart 2016 wordt verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, aan verzoekster ter kennis gebracht op dezelfde datum. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve stelt de Raad vast dat de vordering tot schorsing laattijdig voorkomt.

De Raad merkt in dit verband op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Artikel 1, 6° van de vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Het kan derhalve niet ter discussie worden gesteld dat het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan verzoekster reeds op 11 december 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. De beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is dus minstens een tweede verwijderingsmaatregel. Verzoekster beschikte derhalve over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen. Daarbij wordt opgemerkt dat tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 december 2014 geen beroep is ingediend waardoor deze definitief in het rechtsverkeer is.

Uit de stukken van het administratief dossier en de door verzoekster neergelegde stukken blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoekster ter kennis werd gebracht op 22 maart 2016. De *dies a quo* wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. Verzoekster beschikte bijgevolg vanaf 23 maart 2016 over vijf dagen om een beroep in te leiden. Het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd evenwel slechts op 28 maart 2016 aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per faxbericht overgemaakt, terwijl de laatste nuttige dag 27 maart 2016 was. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, ingediend op 28 maart 2016, werd bijgevolg laattijdig ingediend.

2.2. Verzoekster werd ter terechtzitting in de mogelijkheid gesteld om een standpunt in te nemen omtrent de al dan niet laattijdigheid van haar beroep en kreeg de mogelijkheid om aan te tonen dat de

laattijdige indiening van haar beroep aan overmacht te wijten is. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). Noch in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting wordt de laattijdigheid van verzoeksters beroep toegelicht in die zin dat niet werd aangetoond dat de laattijdige indiening van haar beroep aan overmacht te wijten is. De raadvrouw van verzoekster betoogt ter terechtzitting dat de vervaldag in principe weliswaar viel op een feestdag met name Pasen maar ze dacht dat de termijn zou verlengd worden tot de eerstvolgende maandag. Bovendien stelt ze, dat ze in verlof was. De Raad merkt op dat maandag, dag waarop zij de vordering heeft ingediend, ook een feestdag was, met name Paasmaandag, waardoor de redenering niet opgaat. In een hoogdringende zaak kan 'verlof' niet worden aanvaard als een reden van overmacht. Overmacht wordt aldus niet aangetoond.

2.3 Ten overvloede en los van de vraag of de vordering als tijdig dient te worden beschouwd, wordt opgemerkt dat aan verzoekster op 7 juli 2014 een inreisverbod werd betekend. Tegen deze beslissing is geen beroep ingediend waardoor het definitief in het rechtsverkeer is. Het is verzoekster bijgevolg niet toegestaan op zich op het Schengengrondgebied te bevinden. Na een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verwerende partij niet anders dan vaststellen dat verzoekster nog steeds in het Rijk verblijft onder een inreisverbod waardoor haar geen machtiging tot verblijf kan worden toegekend. Verzoekster toont in het verzoekschrift in dit verband haar belang niet aan.

2.4. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is onontvankelijk *ratione temporis*.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

N. MOONEN